

EJTŐK.

öt. 12-ik
egfejtése :

g : Bohács
nél, Szoko-
lár, Weisz
aura, Pór-
Adrienne,
la és Ala-
ma, Frank
Grossmann
Dávid, Do-
ngó, Merza
füller Eve-
n, Widder
er Marika,
y Sarolta,
áry Dezső,
ka, Proco-
za, Csergő
er Tercsi.

számában
ég beküld-

a : Kövér
ka és Ka-
t »Terike
nak jöve-

„Nemzet“

yes ada-
ácsi.

um-épület.
társulat.

KIS NAP

BABA-BÁL. (Lásd a 230. lapon.)

XXVII. kötet, 15. szám.

Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.
Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

1884. október 12-én.

A FEHÉR GALAMB.

— Tündérmese. —

(Vége.)

Qu, a fehér galamb még fogva van, és én itt töltöm az időt! Csupa ármányosság, hogy engem itt feltartóztat! kiáltá Iluska.

Ezzel fölugrott és elsietett, de a mint visszapillantott, látta, hogy a vak ember már nem volt többé vak, hanem mérgesen dobta a botját épen a zengő kis madár felé, mely azonban gyorsan elröppent; azt is látta Iluska, hogy ennek az ármányos öregnek épen olyan gonosz tekintete van, mint volt annak a vándornak, a ki házukban járt és a galambot ellopta. Nem csoda, hogy a kis leány megijedt és futott, a mennyire csak birt.

Megint nagy darabon ment már, mikor patakhöz jutott, mely sziklás, kopár tájon folydogált végig. A nap forrón sütött, épen dél volt s Iluska ugyancsak eltikkadt.

— Erre kell mennem, mondta a jó öreg remete, hogy mindig csak ennek a pataknak a partján menjek; akkor egyenesen a Morgó király barlangjához jutok. Hanem biz' a jó volna, ha az az ut kissé árnyékosabb volna.

— Van itt árnyék, jöjj ide, szólalt meg valaki.

Iluska egészen közel egy kis szikla tövében egy fiut pillantott meg, ki ott a szikla által vetett árnyékban kényelmesen hevert a földön és nyájasan mosolygott.

— Van itt hely kettőnknek is, biztatta a fiu ismét.

— Látom, felelt Iluska; de én nem érek rá, még nagy ut van előttem.

— Nem hiszem, hogy nagyobb volna, mint én előttem.

— Nekem estére a fekete erdőben kell lennem.

— A fekete erdőben? Én is épen oda megyek. Mi dolgod lehet ott? Hiszen ott nem lakik más senki, csak Morgó király az ő gonosz manóival s mondhatom, soha sem mennék oda, ha azt a fehér galambot nem kellene keresnem.

— Fehér galambot! Hiszen én is épen azért megyek.

— Ez már derék! Akkor hát kettőnket is küldtek értte. Annál jobb, legálább bátrabban megjárjuk együtt. Vagy tudod mit? Maradj te itt, pihenj szépen, én majd elhozom a galambot magam is.

— Nem, azt már nem tehetem. A mit rám biztak, el kell végezmem.

— Azt sem bánom, akkor hát menjünk együtt.

A fiú fölugrott és megindultak. De alig mentek egy kis darabon, a fiú letért a patak menti utról és egy nagy dombnak tartott.

— Nem arra van az út, szólta Iluska. Mindig a patak mellett kell mennünk.

— No persze! A patak mellett, de nem épen a partján. Látod, hogy a patak itt nagyot kanyarodik a domb körül. Minek tennénk olyan nagy kerülő utat? Keresztül megyünk a dombon és a tulsó oldalon mindjárt a pataknál leszünk ujra.

— De a jó öreg remete azt mondta. . .

— Ó soha sem járt itt, én pedig ismerem ezt a vidéket. Csak jöjj velem, meglásd milyen jó uton vezetlek. Gyö-

nyörü virágos völgybe jutunk a domb tulsó oldalán, az ut is kurtább és kellemebb.

Iluska körülnézett és látta, hogy a patak csakugyan nagyot kanyarodik a domb körül, tehát igaznak kell lenni, hogy rövidebb lesz az ut, ha a dombon átmennek. Követte tehát utitársát s csakhamar fönt voltak a dombon, onnan pedig virágos völgybe jutottak.

— Mily gyönyörű virágok! kiáltá Iluska.

— Ugy-e? Megállj csak, gyűjtök neked egy kis bokrétát.

Hamar megtette s Iluska meg-megszagolta az illatos virágot. De alig tette ezt, nagy kábultságot kezdett érezni és lehanyatlott a földre, hol mély álomba merült. Kisérője pedig gunyosan kaczagott, levette az álarcot, melyet viselt s újra a gonosz manó képe tünt elő.

— Így ni, most itt fog aludni három napig. Hogy pedig biztosabb legyek, a kábitó virágot ide teszem az arczához, mindig szivni fogja az altató illatot. Most már nem félheti Morgó király a fehér galambot.

Egyik óra mult a másik után, és Iluska még mindig ott aludt a virágos völgyben, pedig már az est is közeledett. De az a kis madár, mely őt a fáról intette volt, utána röpködött, látta, mi történt és sietve jelentette a tündérkirálynőnek, milyen baj történt. Össze is gyűltek azonnal mind a tündérek nagy tanácskozásra, mikép tudnák Iluskát fölbreszteni; mind-egyik ajánlott valamit, de végre is Szellő tündérre bízták, hogy próbáljon szerencsét.

Szellő mindjárt el is lebbent és csakhamar ott volt a virágos völgyben. Mihelyt mngpilantotta Iluskát, teljes erejéből kezdett feléje fujdogálni s elfújta tőle a bűvös virág kábitó illatát. Iluska is érezte a friss szellőt, lassan-lassan fölnyitotta szemeit s mikor eszébe jutott, mi járatban van, ijedten ugrott föl.

— Oh, hogy is tudtam elaludni, mikor olyan fontos az utam! Mindjárt leszáll a nap s még messze vagyok az erdőtől! Most ugyancsak sietnem kell.

Meg is indult szaporán s többet futott mint lépegetett. Mire a nap leszállt, el is jutott a fekete erdőbe, a hol bizony a sötétben el sem igazodhatott volna, ha nincs ott a kis patak, melynek mindig a partján ment. Már messze járt bent, mikor egy egy öreg paraszttal találkozott, a ki kosarat vitt a karján.

— Jó estét, kis leány, szólt a paraszt. Nem vennéd meg ezt a madarat, mely itt van a kosaramban.

— Nem vehetek én semmit... pénzem sincs, de meg sietős is az utam nagyon.

— No, akkor hát jó éjszakát. Azt hittem, az ilyen kis leány szereti a fehér galambot.

— Fehér galamb! kiáltá Iluska élénken. Miféle galamb az?

— Nem tudom én. Itt jártam az erdőben egy barlang előtt, onnan röpült ki, egyenesen hozzám. Engedte magát megfogni s mert épen nálam volt ez a kosár, hát beletettem. Ha olyan sötét nem volna, megmutatnám, de így nem láthatod.

— Oh, adja ide, adja ide, hiszen épen ezt keresem én! Holnap majd megkapja

az árát, csak jöjjön hozzánk Liliomvölgybe kérdezze Iluskát.

— Ismerlek én, nem féltem a pénzeimet. Fogd, itt a kosárka s most siess haza.

Iluska nagy örömmel vette át a kosarat, megfordult és sietett haza felé. Nem is remélte, hogy ily könnyen hozzájut a kedves galambhoz. A mint kijutott az erdőből, legelső dolga volt, hogy a holdfényben megnézza a viszaszerzett drága madárkát. De mily nagy lett a rémülete, mikor a kosár födelét megemelte! Fekete holló röppent ki a kosárból és gyorsan fölszállva, a magasból kiáltá:

— Holló vagyok én nem galamb! Kár! Kár!

Iluskában szinte elhült a vér, úgy megijedt. Azután pedig sirva fakadt, mert most már belátta, hogy a gonosz manók csalták meg mindannyiszor, feltartották utjában, elaltatták és mikor már közel volt a célhoz, rászedték, hogy vissza forduljon. Olyan nagy darabon ment vissza, hogy most már el sem juthat többé a barlanghoz. Nem szerezheti vissza a galambot, továbbra is bú és szomorúság fog otthon uralkodni.

A mint így sirdogált, egy nagy éji bogár kezdett a feje körül döngeni, a mire Iluska nem ügyelt volna, ha a bogár épen az orrát nem fenyegette volna; el-elüzte, de a bogár csak döngött tovább s döngéséből Iluska mintha ezt értette volna:

— Sirással még soha senki sem segített semmiféle bajon. A ki igazán el van szánva valamire, végig próbál mindent, te pedig még nem tudod, nem sikerülhet-e terved épen most, mikor ellenségeid már azt hiszik, hogy otthon vagy.

Iluska fölugrott és abba hagyta a sírást.

— Igen, megpróbálom, még van egy-két órám, sietni fogok nagyon.

Szaladt, a mennyire csak birt. A sötétségben meg is botlott, el is esett néhányszor, de újra fölugrott és szaladt tovább, mignem egyszerre nem igen megszűröl zajt hallott. Óvatosan közeledett és ugyancsak dobogott a szíve, mikor látta, hogy a manók barlangja közelében áll. Csakhogy a barlang előtt ott ült a rettenetes Morgó király, körülötte pedig a gonosz manók. Mindnyájuknak nagyon jó kedvök volt s Iluska hallotta, mikor kaczagva mondogatták:

— Megjárta az a kis leány! Majd fog bámulni, ha haza ér és varjút talál galamb helyett! Hahaha!

Azzal nem törődött Iluska, hogy csufolódnak; csak azt leste, vajjon bejuthat-e a barlangba. Ez pedig attól függ, aludt-e már Morgó király vagy sem. Alig hogy ezen tünődni kezdett, Morgó király nagyot ásított.

— Most menjünk aludni, itt az idő, mondá.

Bement a barlangba, a manók pedig ott kint leheveredtek és nyomban elaludtak.

— Épen jókor jöttem, gondolá Iluska. Köszönöm, kedves éji bogár, hogy intettél. Most szaporán dologra, mert tíz percz nem sok idő.

Gyorsan beszökkent a barlangba, de ott aztán meg volt ám akadva, mert odabenn tökéletes sötétség uralkodott. Tapogatózni kezdett a fal mellett, köröskörül, de hiába. S a mint így körüljárt, eljutott

oda, a hol Morgó király feküdt, olyanokat fujva álmában, hogy majd lesodorta a lábáról Iluskát. A kis leány ijedten állt

meg s nem tudta, mit tegyen. Pedig az idő gyorsan mult, a tiz percz fele már letelt. Iluska aggódva sugta:

UZSONNA. (Lásd a 239. lapon.)

Ó galambocskám, kedves kis galambocskám, ugyan hol vagy!

Erre rögtön hangos turbékolás hang-

zott Morgó király feje fölött s a galamb oda röppent Iluska ölébe. Csakhogy lánczcsörgés is hallatszott, — a galamb oda

volt lánczolva a falhoz. Iluska hiába próbálta elszakítani a lánczot... az idő pedig gyorsan telt, Morgó király mindjárt fölébred, már csak két percz van hátra s Iluska mindinkább rettegett, a galamb mind fájdalmasabban turbékolt, úgy hogy fölébresztette Morgó királyt, ki félálomban dörögé:

— Semirevaló madara, időelőtt föl zavartál, még két percz van hátra s most manóimmal együtt két napig sem fogunk tudni mozdulni. Ezért kitekerem a nyakadat.

Kinyujtotta karját, megkapta a lánczot és olyat rántott rajta, hogy a láncz ketté szakadt. De Iluska szemes volt, a galambot erősen tartotta s birtelen kirántotta a lánczot Morgó király kezéből, mert ez nem gyanította, hogy valaki van közel. És mielőtt Morgó király újra kinyujthatta volna karját, Iluska gyors szökkenéssel már kint volt a barlangból. Odakint a manók is mindyájan félálomban mozgolódtak, de egyik sem birt fölkelni.

Iluska nem sokat nézegette őket, hanem magához szoritva a galambot, sietett hazafelé. Mire virradni kezdett, már kint volt az erdőből és épen delet harangoztak, mikor fáradtan, de boldogan haza érkezett.

Volt ám nagy öröm, mikor megláták Iluskát és nála a fehér galambot. Őlben vitték haza s jól tartották tyukkal-kalácssal, nem is volt senki, a ki össze ne csókolta volna. A fehér galambot ezután is Iluska ápolta, de jobban vigyázott ám rá és nem eresztett senkit még közelébe sem. Nem is történt aztán semmi veszedelem; a falucska népét nem érte

többé semmiféle baj és szomorúság s boldogan éltek sokáig vagy talán még most is élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

B A B A - B Á L.

(Képpel a czimlapon)

FAJANKÓÉKNÁL ma bál van,
Lesznek is vagy huszonthárman.
A kis Grédl eljött Bécsből
(Legcsinosabb a szökékből) —
És ott lesz a Giroflée,
A kis francia poupée.
Prágából a Marianka
Árvából a tömzsi Hanka,
Magyar alföldről a Liszka,
Krakóból a Lodoiszka,
És a kin túl egyik se tesz:
Az én Lilikém is ott lesz.
(A bábumnak ez a neve,
Ő a bábuk lepszebbike!)
Jön Vezsenyről Babszem Jankó
(A zsebében százaz bankó)
Székelyföldről Hüvelyk Matyi,
A Cserhátrol Czirok Laczi,
Mezőségről Llyüki Jóska —
Derék legény, bár aprócska.
Nagyon gazdag kis gavallér,
A zsebében másfél tallér.
És a hires Szűnyog Náczi
Fog majd nekik muzsikálni.
A bál roppant elegáns lesz,
Mandula és pomeráncs lesz.
Gyorsan varrok, hogy idején
Készen legyek a díszszel én.
Ó, tudom is már előre —
Az én édes Lilikém lesz
A fényes bál királynője!

A KIS MADARAK ÉS A SZÖCSKE.

— Mese. —

HÁROM kis madárfiók, még alig pelyhes, heverészett a puha madárfészkekben ott a bokorban. Nyughatatlan kis jószágok voltak, a madármamának ugyan csak meggyült velök a baja. Semmikép sem tudtak egymás mellett megférni, mint jó testvérekhez illik; mihelyt a mama nem volt otthon, mindjárt ingerkedtek, czivakodtak, úgy hogy a madármama sokszor messzire hallotta a nagy zenebonát és ijedten röpült haza.

Sokszor intette őket szép szóval, majd dorgálással, de az mind nem használt.

— Fiaim, meglássátok, egyszer még rosszul jártok. Azért építettük ide a sűrűbe a fészket, hogy ellenségeink egykönnyen ránk ne találjanak; de ha ti így lármáztok, meghallja valami gonosz vércse vagy vadmacska és ide talál.

— Mi az a vércse? kérdé egyik kis madár.

— Az egy vérszomjas szörnyeteg, mely ha rátok talál, széttép és fölfal.

Már erre megszeppentek és szentül ígérték, hogy ezentul békességben élnek s illedelmesen viselik magukat. De biz'ez csak addig tartott, a míg ismét magukra nem maradtak.

Egy délután, mikor a madármama kiröpült, a három csakhamar megint a régi módon czivakodott, csipte-tépte egymást. Hanem egyszerre aztán hirtelen elhallgattak, majd holtra ijedten bámultak a fészek szélére és reszketve sugták egymásnak:

— A szörnyeteg, jaj, itt a szörnyeteg! Végünk van!

A fészek szélén pedig ott állt egy kis szöcske. A mint vigan ide-oda ugrált, véletlenül az alacsonyan lévő fészek szélére talált ugrani és kíváncsian bámult az apró madarakra. Még soha sem látott

madárfészket s eleinte szinte megijedt, hogy azok a madarak bekapják, megeszik; de csakhamar látta, hogy a madarak is félnek valamitől, elhuzódnak tőle. Ott maradt tehát egy kicsit pihenni és lóbáztatta hosszú csápjait, a mitől a kis madarak még inkább megijedtek, úgy hogy végre kétségbeesetten sipitoztak anyjuk után. Az öreg madár nagy sietve elő is jött s közeledtére a szöcske megugrott. A kicsinyek azonban még mindig remegtek.

— No's mi baj? kérdé a madármama.

— Jaj, itt volt a szörnyeteg... meg akart enni... oh!.. soha sem leszünk többé szófogadatlanok.

— Miféle szörnyeteg? Talán bizony az a kis szöcske, mely itt ült a fészek szélén?

— Az, az. Oh olyan borzasztó volt!

— Az ám, mert rossz a lelkiismeretetek. Az a szöcske igen jámbor kis teremtes, még mi ehetjük meg őt. Hanem ugy-é, megint rosszak voltatok s mikor az idegent megláttátok, megrémültetek, mert akinek nem tiszta a lelkiismerete, minden csekélységtől ijedez. Örvendjete, hogy nem az igazi veszedelem ért s ezentul úgy éljete, hogy bűnös lelkiismeret miatt ne kelljen ok nélkül ijedeznetek.

A VÉN PIKTOR BOSZUJA

vagy

Vad Laczi és Rontó Pali újabb pajkos csinye.

— Mulatságosan szomorú história 20 képben. —

NEM épen valami nagy ideje, hogy utoljára hirt hallottunk Vad Laczi gonosz csinyeiről. Jó pajtása Rontó Pali is csak a régi mindig és fogadni mernék, a két vásott ficzko azóta már megint sok pajkos csinyt követett el, melyet sikerült titokban tartaniok. Hanem a minapában

ugyancsak megjárták ismét és ezt a históriát akarom én most nektek elmondani.

A nyár végén volt, gyönyörű tiszta meleg napon, mikor Vad Laczi és Rontó Pali a sétatéren találkoztak. Jártak-keltek, azon törve a fejüket, micsoda oktalanságot követhetnének el. Hamarjában nem igen tudtak semmit kitalálni és már épen haza akartak menni, mikor egy árnyas fa alatt levő pad közelébe jutottak.

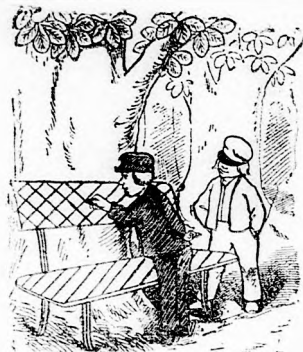
— Nézd csak, szólt Vad Laczi, ezen a padon szokott mindig üldögélni az a vén piktor, ide jár ujságot olvasni.

— Az ám, épen ilyen tájban szokott mindig jönni. Meg kellene tréfálni valamivel.

— Éppen arra gondoltam. Itt van a zsebembe egy darab korom. Tele pingálom a padot s a vén piktor, a milyen mélyen elmélyedt ujságába, észre nem veszi, leül és hosszú sárga kabátja gyönyörűen be lesz festve.

— Az nagyon jó lesz. Fogj megjárt hozzá!

Vad Laczi nem is késett. Elővette a kormot és szép koczkásra tele rajzolta a padot. Jó vastagra megnyomta a kormot,

és igyekezett lehetőleg szabályos koczkákat rajzolni.

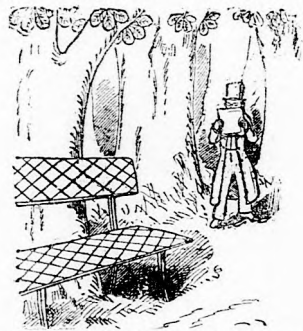
— Ne legyen panasza az öregnek, hogy nem tudok rajzolni.

— Oh, nagyon szép lesz, szólt Rontó Pali nevetve. Nagyon szép lesz. Meg fogja köszönhetni, hogy ilyen gyönyörű mustrát kap a kabátjára. De most siess, mert mi! . . . amott látom már a vén piktort, egyenesen idetart.

— Jöhet már, épen készen van a helye.

Vad Laczi épen elvégezte a koromrajzot s a pad egészen tele volt huzigálva vastag fekete vonalakkal. A két vásott ficzkó szaporán elfutott s egy fa mögé bujva leste, mi fog történni.

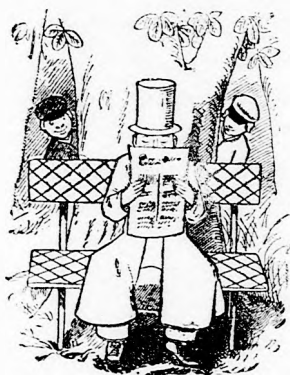
A jó öreg piktor bácsi lassu léptek-

kel közeledett. Régi szokása volt, hogy meleg napokon abban az árnyas fasorban

sétált és olvasta kedvencz hírlapját; ott kevesen jártak, nem háborgatták és mindig üresen találta azt a bizonyos padot, melyen üldögélni szeretett. Most is egyenesen oda tartott. Messziről fölpillantott egyszer s látta, hogy nem ül senki az ő kedvencz helyén; egyenesen oda tartott tehát és elmerülve valami érdekes história olvasásába, leült a nélkül, hogy észrevette volna, mi történt a paddal.

Leült, kényelmesen hátradőlt és kedvére olvasgatott, nem gyanítva, hogy alig pár lépésnyire mögötte két vásott ficzko milyen jól mulat rajta. Ott rejtőzködtek

Vad Laczi és Rontó Pali a nagy fa mögött és ki-kikandikáltak, alig birva elfojtani kaczagásukat.

— Nézd csak, leült és nem vett észre semmit, szólt Rontó Pali.

— Nem ám, tudtam én azt, felelt Vad Laczi. Ni, milyen kényelmesen odátámaszkodik . . . ugyancsak tele lesz pingálva a háta is.

— Várjuk meg, míg fölkel és haza indul . . . Nagyon mulatságos lesz.

Az kissé soáig tartott ugyan, mert a jó öreg piktor bácsi elejétől végig elol-

vasta azt az ujságot apróra, talán kétszer is egy-egy dolgot. Vad Laczi és Rontó Pali szinte megunták a nagy várakozást, de csak azért sem tágitottak. Haza menni ugy sem volt kedvök, mert otthon leczkét kellene tanulni, azt pedig egyikök sem szerette.

Útoljára csakugyan megmozdult az öreg piktor bácsi, végig simította a hírlapot, gondosan összehajtotta, bedugta a hosszú kabátja mély zsebébe, néhány perczig még szénézegetett, hallgatta a madarak csicsérgését, aztán végre fölállt.

— No, csakhogy mozdul valahára! kiáltá Vad Laczi.

— Pszt! Vigyázz, mert észre vesz! inté Rontó Pali.

De az öreg piktor nem vette észre, nem is gondolt arra, hogy a két vásott fiu itt van közelében. Nagyon jól esett neki a kellemes séta és vidáman lépegetett előre. Sejtelve sem volt róla,

hogy milyen fura figura lett belőle hátulról. Szép hosszú sárga kabátja gyönyörűségesen tele volt pingálva szabályos fekete koczkákkal mindenütt, a hol csak érte a padot. Elöl persze tiszta maradt és ép

ezért nem gyanithatott semmit, még ha végig nézett is magán.

Mikor már jó darabon előre jutott, Vad Laczi és Rontó Pali előbujtak a fa mögül és nagy kacagással követték, ujjal mutogatva a jó öreg csuffá tett kabátjára.

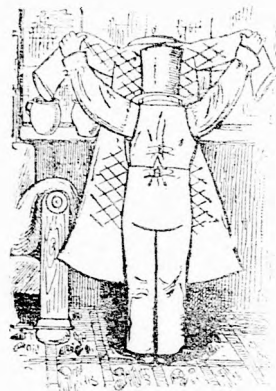

Az emberek is, kik arra sétáltak, figyelmessé lettek és nem fojthatták el a nevetést, mert hát csakugyan furcsa volt az a koczkás kabát. Utoljára az öreg is észrevette, hogy nevetik s mikor hátra fordult, látta messziről a két csufolódo fiut is.

— Ismerem azt a két pajkos ficzkót, szolt magában. Képzelem, hogy a hátam mögött mindenféle csufóságot üznek. No, nem törődöm vele, legokosabb az ilyesmit észre sem venni. De már azt nem értem, hogy az emberek mit nevetgélnek? Hogy tudnak az ilyen vásott gyermekek gunyolódásán mulatni? Ezzel csak még inkább rontják, neki bátorítják őket. Ez már nem illik, mondhatom hogy nem illik.

Igy okoskodva ment az öreg piktor bácsi egészen hazáig, mindinkább boszankodva, mert mikor az utcákba ért, az emberek mindinkább nevetgéltek rajta. Utoljára már szintén futva ment haza. De mikor otthon volt, ott aztán mindjárt

tudta, miért nevettek rajta, mert a mint kabátját levette, hogy kissé megkefélje, persze rögtön látnia kellett, hogy csuffá van téve.

— Ejnye semmire való gézenguzok! Most már nem csodálom, hogy mindenki nevetett rajtam. Hiszen ugy mentem végig az utcán, mint valami maskara. És ezt bizonyosan az a két vásott ficzkó tette ... bemázolták a padot, tudták, hogy mindig ott szoktam ülni. Csak valami kár ne esett volna az én kedves kabátomban.

Elővette a keféit és kezdte szorgalmasan tisztogatni.

— Nincs nagy baj, pompásan lemegy. No, még szerencse, hogy nem valami ragadós portékával mázolták be a padot azok a semmirevalók.

Hanem biz' az kemény munka volt, míg a hosszú kabátot tisztára kefélte. A korom nem tapadt ugyan annyira oda, mint valami festék, de mégsem egészen könnyen ment le. A jó öreg piktor bácsi szinte beleizzadt, míg nagy sokára annyira megtisztította a kabátot, hogy újra fölvehette.

— Így ni! Most már nem igen látszik . . . a többi lassacskán majd lekopik. Hanem olyan szép már mégsem lesz, a milyen volt. Ez már mégis nagy gonoszság azoktól a pajkos fiuktól, megérdemelnék, hogy meglakoljanak érte.

Leült és gondolkozott. Mit csináljon? Elmenjen szüleikhez, bepanaszolja őket? Ezt röstelte megtenni. Maga lessen

rájok és dorgálja meg a két rosz fiut? Azzal nem sokat fognak törődni. Hátha megverné őket? Nem, erre semmikép sem tudta magát rászánni, aztán veszedelmes

dolog is olyan garázda két ficzkóval kikötni. Ki tudja, mire vetemednének!

— Mást kellene kigondolni . . . valami olyan büntetést, hogy ők is érezzék, mi az, mikor az embert valaki csuffá teszi. Az már csak nem lehet, hogy én ki ne tudnék fogni rajtok.

Addig-addig törte a fejét, míg végre is eszébe jutott valami.

— Megálljatok csak, pajkos kópék. Roszul ismernélek, ha nem sikerülne tervem.

Elővette festékeit és egy kis bögrébe fehérés, a másikba sötét barna festéket töltött, telisded teli. Aztán előkeresett két nagy ecsetet s mindenik bögrébe tett egyet.

— Így ni. Most pedig tegyük ki a lépet.

Fölkapta a két festékes bögrét és

ravasz mosolylyal megindult kifelé.

De hogy aztán mi történt, azt majd jövőre fogjuk megtudni.

(Vége következik.)

MIT RAJZOLJAK?

(Képpel a 237. lapon.)

KUTYÁM Torkos ide bámulj,
Milyen rajzművész vagyok!
Hogy teremnek egymásután
A tárgyak és alakok!

Ám a mikor kirajzoltam,
Még be nem fejeztem én —
Hogy igazi színe legyen:
Szépen ki is festem én.

Már most kutyám te neked is
Szép kis képet juttatok;
Mit pingáljak? Embert? Lovat?
Csizmát avagy kalapot?

Hopp! Tudom már! Pompás hurkát
Pingálok én te neked,
S bigyesztek, hogy sikerüljön,
Orromra szemüveget.

Igy ni, látod. Ehol van már
A szükséges papíros.
A hurka is elkészüle,
Vastag biz'e, s vérpiros!

Neked adom, kutyám Torkos,
Hisz a hurkát szereted —
Megláthatod ebből is, hogy
Keresem a kedvedet!

»Hm, kis gazdám: mit ér, ha az
Üres kamra tárva van!
Mit ér nekem ez a hurka,
Hogyha csak pingálva van?»

A KÉT KEDVENCZ VÉGE.

— Beszélyke. —

ELBUSULVA, sirdogálva ült Mariska az ablak mellett s koronként nagyot sóhajtott. A mama is ott ült szemben és komoly volt, de nem igen szólt, csak néha-néha nézett a kesergő Mariskára és anynyit mondott végre:

— Magad vagy az oka, méltán busulhatsz.

Igen bizony, Mariska maga volt az oka és annál nagyobb volt a szomorúsága. Még tegnap két kis kedvencz állatkája volt, most pedig egy sincs. És a mint végig gondolta, mikép történt ez, hát csak annál nagyobb kedve támadt a sirásra.

Messze földön nem volt olyan kedves kis kanári madárka, mint Mariskáé, és nem volt olyan okos, szelid czicza, mint az övé. A madárka és a kis czicza voltak Mariska kedvencei, játszótársai, melyekkel órahosszat is elmulatott. A czicza fiatal volt s legjobban szeretett a Mariska ölében ülni, hol vigan eljátszadozott, vagy pedig nézte és hallgatta a kanári madárkát, mely szabadon röpkedvén a szobában, szintén oda jött, Mariskának a vállára ült és vigan csicsergett, énekelgetett. Nem félt egy csöppet sem a cziczától és igaza volt, mert a cziczának esze ágába sem jutott, hogy bántsa. Jó pajtások voltak ők, tudták, hogy asszonykájuk szereti őket, tehát nekik is szeretniök kell egymást. Össze is szoktak szépen, mint minden állat, mely fiatalon együtt nő fel más állattal.

Mikor így mindakettő ott ült Mariskának a vállán és az ölében, szinte látni lehetett, hogy hízkelnek kis urnőjöknek

S mikor a kanári vigan csiesergett, talán épen ilyesformát mondott:

— Azt hiszem, Mariska engem legalább is annyira szeret, mint téged, cicza barátom. Mert én dalolok neki, akár színházba se menjen. Jól is tart czukorkával, hangyatojással, kendermaggal, szivesen dalolok.

És olyan hatalmas dalt csattogott, hogy még a cicza is azt mondta rá:

— Az már igaz, hogy szépen tudsz dalolni. De azért engemet is szeret Mariska, mert én meg úgy elmulattatom, hogy szinte belefárad a nevetésbe. Te nem tudsz ám olyan bohóskodást véghez vinni, mint mikor a gombolyagot kergetem, vagy a bojtot fogdosom.

Ilykép mindketten meg voltak magukkal is, egymással is elégedve, Mariskának pedig öröme telt mindkettőben.

MIT RAJZOLJAK? (Lásd a 236. lapon.)

Az idő mult s a kis cicza szépen fejlődött. Már nemcsak mulatságot okozott, hanem hasznót is tett, mert a hol egér mutatkozott, a cicza mindjárt ott termett és nyakon csipte. E mellett pedig bátran ott lehetett hagyni akármit a pohárszéken, asztalon, a kis cicza nem torkoskodott. Ennek pedig az volt az oka, hogy a mama gondját viselte a ciczának, mindig pontosan adott neki enni és rászoktatta, hogy este mindig megjelent tejecs-

kjét meginni, azután pedig vigyáztak rá, hogy ki ne menjen éjszakára a háztetőkre kalandozni, mert ezzel mindjárt elvadul.

— Kedves mama, szólt egy napon Mariska. Miért fáradsz te az én kis kedvenceimmal? Ezentul majd én magam fogom gondjukat viselni, hiszen illik is, hogy ezt a dolgot én végezzem.

— Jól van, kis leányom, csak aztán pontosan végezd. Mert az állat a szerint fejlődik, a mint bánnak vele.

Egy-két napig nem is volt semmi baj, de már a harmadik nap Mariska elmerült valami érdekes olvasásba és este elfelejtette a czicza vacsoráját. A czicza pedig ezt zokon vette.

— Ez már nem szép Mariskától, hogy rólam így megfeledkezik, gondolá. Most mit tegyek? Olyan éhes vagyok, hogy még!

Eddig a kis cziczának soha sem jutott eszébe, hogy megszökjék, még ha nyitva látta is az ablakot, melyből kényelmesen leugorhatott az alacsonyabb szomszéd ház tetejére. Mariska nem gondolt arra, hogy a czicza ilyesmit tehet, pedig a mama figyelmeztette, hogy erre vigyázni kell, mert a macska eredetileg vad fajta állat és még szelid állapotában is, mikor jó dolga van valamely háznál, kisebb-nagyobb mértékben mutatkozik nála faji vad természete; ha pedig erre nem ügyelnek, ha idején el nem fojtják, mindinkább elvadul, úgy hogy legjobban szeret messze elkalandozni, torkossá, tolvajjá válik, nem szereti otthonát és csak nappalra tér haza pihenőre, a hol senki sem háborgatja; este pedig újra kőborlásra indul.

Mariska, mondom, erre most, hogy megfeledkezett a cziczának még a vacsorájáról is, legkevésbé sem gondolt. A czicza pedig, látva a nyitott ablakot, oda fölugrott és ilyenformát gondolt:

— Hátha más valahol keresnék egy kis vacsorát, most itt kisonhatok, senki sem ügyel reám... aztán meg úgy sem voltam soha kint. Jó lesz egy kicsit szétnézni a világban. Nem leszek sokáig oda, csak épen míg egy egérkét találok. Mindjárt visszatérek.

A kis czicza biztatta magát, hogy nem megy messzire, nem is fog semmi rosztat elkövetni. Nem tudta, hogy minden roszt uton ilyen biztatásokkal szokás megindulni.

Leugrott a háztetőre s nagy gyönyörűsége telt benne, hogy a fényes holdvilágban kedvére sétálhat. Egyik háztetőről a másikra mászott át s egyszerre kíváncsian hallgatózva állt meg.

— Mintha valami atyámfia volnának itt közel.

Csakugyan, a legközelebbi háztetőn vagy három macska ficzánkolt, kergetőzött, játszott és veszekedett, már a mint macskák mulatni szoktak. A mi kis cziczánk eleinte nagyon megijedt, mert ő eddig otthon csendesen, illedelmesen élt, efféle mulatságról fogalma sem volt. De lassan-lassan neki bátorodott, közelebb ment, utoljára pedig közibe keveredett a többi macskának s velök versenyt hempergett.

Már jóformán virradni kezdett, mikor haza vetődött, de ajtó, ablak csukva volt; keservesen nyávogott, míg végre Mariska fölbredt és beeresztette. De milyen állapotban volt! Szép fényes szőre összekuszálva, orra megkarmolva, piszkos — alig lehetett ráismerni.

Vagy három napig vigyázott Mariska, hogy a czicza meg ne szökhessék, de aztán megint csak megfeledkezett róla, nem viselte gondját, a kis czicza pedig mind sűrűbben meg-megszökött. És napról-napra kevesebbet játszott, nem kíváncsított a Mariska ölébe, nem hallgatta a kis kanári énekét, hanem azon járt az esze, milyen jól fog mulatni, ha újra kiszök-

hetik éjjelre a pajtásaihoz. Mert odakint nemcsak játszottak, hanem torkoskodtak is. Volt köztök egy-két ravasz macska, ezek jól tudták, hol lehet belopózni holmi élezkamrába, a hol aztán mindenféle jó csemegén falatoztak. A hol valamelyik padláson szalonna, sonka meg más enni-való volt, azt ugyancsak megdézsmálták és Mariska kis cziczájának eszébe sem jutott többé, hogy őt egykor otthon mennyire intették a torkoskodástól. Pákoz macska lett belőle és ha valamit lophatott, hát bizony el is lopta. Ha mást nem, igyekezett verebet fogni. Mikor pedig már egy pár verebet megevett, nagyon megízlett neki a madárhus és egyszer ilyenformát gondolt magában:

— Szeretném tudni, valjon az a kanári otthon épen olyan jóízű volna-e? Talán még jobb... Hm, meg lehetne próbálni. Mariska nagyon szereti ugyan, de hát mi haszna az afféle ostoba kis madárból? Talán bizony haragudni is fog... én biz azt nem bánom... majd megbékül. Ha egy pár napig nem lát, még sírni is fog utánam.

Ilyenforma álnok gondolatokkal tért haza s leste a jó alkalmat. Nem is kellett sokáig várnia, mert a madárka szabadon röpkedett a szobában s a mint egyszer a pamlagra szállt le, a czicza villámgyorsan ráugrott és megkapta. A szegény madárka nagyot sivitott, de ezzel vége is volt, a kegyetlen czicza megfojtotta és szökni akart vele, épen mikor Mariska belépett és látta a bajt. Azt hitte, még él a madárka, megmentheti.

— Oh te gonosz! kiáltá. Ereszd el rögtön a madárkám!

A cziczának erre nem volt semmi kedve, ő menekülni akart zsákmányával. A mint Mariska üldözte, a megszorult czicza neki iramodott a nyitott ablaknak és kiugrott, oly szerencsétlenül, hogy a ház előtt levő gyümölcsárus sátor rudjának hegyébe esett és ott fölnyársalta magát. Mikor levették, már nem élt, — oda volt a madárka is, a czicza is.

Mariska nem tehetett egyebet, mint hogy megsiratta mindakettőt és igazat adott a mamának, mikor ez így szólt:

— A mit szeretünk, annak viseljük is gondját s ha láttad, hogy a macska már elvadult, óvtad volna tőle a madárkát. Minden kedvteléssel jár egy kis gond és a ki ezt röstelli, kedvtelését is elveszti és nincs szomorubb érzés, mint ha valaki tudja, hogy maga az oka szomorúságának.

U Z S O N N A.

(Képpel a 229. lapokon.)

SOK mérgelem volt a Viczámval —
 Nem evett, csak immel-ámmal;
 Folyton kellett emelgetni,
 Nem akart hajuba menni.
 A kis nyűgös nagysokára
 Gyöngyüveg szemét bezárta!...
 Istenem! Oly sok bajom van
 Ezzel a kis haszontalan,
 Sívó-rivó kis babával,
 Magával és ruhájával!
 Fogalma nincs az embernek,
 Mennyi bajt okoz a gyermek!
 Csakhogy alszik! . . . Valahára
 Sor kerül az uzsonnámra!

A DONGÓ ÉS A POKHÁLÓ.

— Állatmese. —

Egy nagy dongó zümmögve röpült neki a pókhálónak.

— Talán bizony azt hiszed, pók barátom, hogy félek a te hálótól? Nem vagyok ám én afféle hitvány kis szunyog. Nézd csak, hogy keresztül török rajta!

Neki röppent a hálónak és keresztül szakította, aztán vigan odább szállott. A pók pedig boszusan előbujt rejtékéből és szaporán munkához látott, kifoltozta a lyukat, úgy hogy a dongó, mikor délben visszatért, így szólt:

— Nagyon szorgalmas vagy, pók barátom, de én még csak azért is újra keresztül szakítom.

De már nem volt olyan erős, mint reggel. Egész nap röpködött, elfáradt és majd hogy meg nem akadt a hálóban; egy kis erőfeszítéssel azonban mégis csak keresztül szakította és elröpült; hanem a lábán és szárnyain jó csomó pókhálósál ragadt, úgy hogy nehezítette mozgását.

A pók nem vesztette el türelmét, másodszor is kifoltozta a hálóját. Estére a dongó, mikor már aludni készült, megint oda tévedt.

— Lám, lám, pók koma, hát te mindig újra összefoltozod a hálót, minden áron azt akarod mutatni, hogy erősebb vagy? No hát én megmutatom, hogy én vagyok az erősebb.

Újra neki rontott, de az egész napi röpködés miatt most már gyöngé volt, nem bírta a hálót keresztül szakítani, lábai beleakadtak a hálóba s minél inkább vergődött, annál inkább belebonyolódott, végre mozdulni sem tudott, meg volt fogva. Ekkor a pók elősietett és megölte.

— Oh én oktalan! sohajtá a haldokló dongó. Hivalkodó hetykeségből, szükség nélkül rohantam a veszedelembe. Nem gondoltam meg, hogy ha egy-

szer sikerül is a vakmerő hetvenkedés, ismételve keserves lakolást vonhat maga után!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” XXVII. köt. 13-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

V
v a s
i z l a m
v a l e r i a
h o r d ó
v i z
a

Helyesen fejtették meg: Zsitvay Laura, Volf Irma, Taby Sarolta, Kövér Gusztáv, Latzkó Hugó, Seefehlner Margit és Egon, Horváth Kálmán, Cserna Erzsike, Guttman Klemencia, Beer Imre, Schmidl Miklós, Winkle Nándor, Schwarz Berta és Józsi, Gut Izsa, Jacobovics Leó és Jenő, Steiner Etel, Jeney Loránt, Borbély György, Richtzeit Móricz, Szokolovits Iván, Kleebérg Ödön és Zoltán, Kövér Pálma, Révy Laczi.

*

A „Kis Lap” XXVII. köt. 12-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Korbuly Imre, Roth Mariska és Heléna, Wollheim Róza, Latzkó Hugó, Flesch Mihály, Schwarz Berta és Józsi, Richtzeit Móricz, Borbély György, Gebhardt Mariska, László Ilonka, Jeszenszky Ilonka és Tercsi, Wallerstein Laura és Margit.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Antal Margit, egy a „Kis Lap”-ból vett szindarab előadásának eredményeképp 1 fnt 20 kr.

Ezen összeg ki van mutatva a „Nemzet” című politikai napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

Forgó bácsi.